

Normaal

Cazimir Maximillian

Normaal

BRAVE NEW BOOKS

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond
Volgend jaar wordt alles beter
Normaal

In voorbereiding:

Vega Parallel
Een giraffe in Praag

Eerste druk: oktober 2017

Copyright © 2017 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789402167863

Angela Anaconda: *Maar Mrs. Brinks, u heeft me al straf gegeven. U kunt me toch niet twee keer straffen voor iets wat ik één keer heb gedaan?*

Mrs. Brinks: *Maar natuurlijk wel!....Ik ben de lerares...*

Angela Anaconda – Slow Mercy/Be-Trayed (Nederlandse synchronisatie)

*

Hey Teacher! Leave the kids alone!

“The Wall”

Pink Floyd

*

*Your best friend can be your enemy
and your enemy can be your best friend*

“Crime Story”

Dobie – The Sound of One Hand Clapping.

1998 Pussyfoot Records.

Voor Mirjam Folkers

Thurston

Schooljaar 2001/2002

Lastig uit te spreken.

De warmte geeft mij het gevoel dat de zomervakantie nog veel langer had mogen duren. Terwijl de vogels in de bomen een variatie aan muziek produceren fiets ik haastig naar het park waar ik met Frank en Daan heb afgesproken.

Onderweg stappen de eerste mensen in de auto om naar het werk te gaan. Mensen die waarschijnlijk geen zes weken vakantie hebben gehad, of misschien wel helemaal geen vakantie.

Ik verheug me er totaal niet op dat ik dat later ook ga krijgen. Maar gelukkig is dat voor mij nog lang niet aan de orde en heb ik nog ruim tien jaar om van alle schoolvakanties te kunnen profiteren.

In het park, gelegen tussen de bejaardenflatjes, zitten Frank en Daan me al op te wachten. Klaar voor de eerste schooldag.

De eerste schooldag, de omslag die je daarbij moet maken zo heel kort na een moment dat nog een avontuurlijke zomervakantie was geweest.

We wensen elkaar goedmorgen.

'Nou, we gaan maar naar ons "kantoortje"...' zeg ik om de stemming erin te houden.

Frank Vergeer is elf jaar, heeft een blonde tondeuse, opvallende wenkbrauwen, is even oud als mij en zit bij mij in de klas...

Daan Kroon is twaalf jaar en heeft sinds vandaag zijn intrede in groep 8. Hij heeft een iele magere uitstraling, glimmend blond haar en vaak een verlegen blik; al heb ik hem vroeger wel anders gekend.

We fietsen het park uit, de dorpsstraat in. Passanten die bij de Super de Boer via de glazen schuifdeuren in en uit lopen, de drogisteigenaar die zijn arrangementen buitenzet en de eerste klanten ontvangt, de streekbus die net wegrijdt van de halte bij

de parkeerplaats, wielrenners die een uitsmijter eten bij Snackbar Hip. Voor de visboer staan een paar bankjes, waarbij er eentje voornamelijk bezet wordt door hangouderen. Een gedeelte daarvan hangt op de booster of rollator. (wat ik weer associeer met rondhangende pubers op hun scootertjes, alleen maken de oudjes veel meer herrie).

Nadat we de kruispunt zijn overgestoken en enkele meters hebben gefietst slaan we af bij de looppad die moet leiden naar onze school, een katholieke school. Waar het, als in een ochtendritueel, krioelt van de vaders, moeders, opa's, oma's, kinderen van de lagere klas en de hogere klas. We kijken gespannen in het rond of we ongewenste personen moeten vermijden, en zoeken ondertussen naar een plek waar we onze fietsen veilig kunnen parkeren.

'Hééééy homo's!!!' horen we.

Kut!

Nog voor we onze fietsen in de rekken kunnen zetten komt er een vrij grote groep op ons af gelopen. Een verzameling van jongens en meisjes uit groep 7 (mijn nieuwe klas) en 8... en nog wat ingepalmde groep vijfers en zessers. Je hebt leider Ramon, een patser met een tondeuse en een petje... samen met meeloper Ingmar uit zijn klas en Dirk en John uit mijn klas... maar ook meisjes. Bijvoorbeeld Tiffany, iemand met lang bruin haar, een arrogante kop, die er maar niet vriendelijker op wordt dankzij haar bril... Klaartje... een krielkop met vettig blond haar en een permanente jankblik die vaker blèrt dan praat... en nog een paar waarbij ik geen zin heb om de namen en kenmerken langs te gaan.

'Zo', zegt Ramon, 'Kijk eens wie we daar hebben... Hebben jullie nog liggen kontebonken in de bosjes?'

Ja, je weet wel hoe dat gaat. Het is van alle tijden, en je komt het ook vaak in tekenfilms van bijvoorbeeld Cartoon Network

tegen; de misfits of nerds van de school tegen een groepje hele stoere jongens en meisjes, met de nodige nog stoerdere leider. In dit geval Ramon. Nouja, Frank en Daan worden uitgelachen... Ik ook trouwens... Ze moeten weer eens aanhoren wat voor homo's het wel niet zijn en dat er ijzeren onderbroeken verstrekt moeten worden en van die dingen... Dan wordt de boel langzaamaan iets agressiever, worden we geduwd en worden enkele stompjes klaarblijkelijk wat harder. Daan trekt op den deur een pijnlijk gezicht. Dat gevoel dat je darmen worden uitgeperst, dat je kop gloeit, maar ook dat je het niet kan verdragen dat je vrienden te grazen worden genomen door zo'n bullebak. Ik geef Ramon een kopstoot in zijn gezicht, een schop in zijn piemel en vervolgens een knietje in zijn borst. Zijn vrienden deinzen achteruit en Ramon begint te huilen.

Ik dacht dat het nog zo'n grote jongen was.

Maar ja, wat nu? Dit gaat natuurlijk in de relatief dichte toekomst benauwende gevolgen hebben. We hebben namelijk nog een heel schooljaar te gaan.

Directeur Cornelis laat, wanneer het tijd is, op de ouderwetse manier een bel aan een stok rinkelen. De school is begonnen. Samen met de kuddes leerlingen lopen we naar onze klassen. Daan moet splitsen voor groep acht en wij lopen naar onze lokaal, hetzelfde lokaal dat we vorig jaar hadden. Daar staat juf Leentje met haar afzichtelijke getergde kop, die altijd krampachtig optimistisch wil ogen en haar vette grijs wordende haren. Die tuinbroek van haar dan met die korte broekspijpen tot haar knieën.... toring, het staat haar nog altijd niet.

Ineens valt het me op dat er een donkere jongen in de klas aanwezig is, die ik vorig jaar nog niet had gezien. Nieuw? Vandaar de apengeluiden... Hij zit aan een tafeltje dat niet is aangesloten aan een groepje, heeft een tondeuse, relatief breed

gezicht, maar is best wel slank gebouwd. Zijn grote donkerbruine ogen draaien alle kanten op, alsof hij zich bij voorbaat niet welkom voelt.

Wanneer iedereen op zijn plek zit, is juf Leentje klaar om te beginnen.

'Zo, Thurston (ze kijkt met strakke ogen naar mij) en Frank (ze kijkt met strakke ogen naar Frank).' zegt ze nors, 'Wat was dat nou net op het schoolplein?'

'Nou...' zeg ik.

Alle blikken zijn op mij gericht. Ik krijg een benauwend gevoel want alles wat ik wil zeggen zal toch weer niks gaan opleveren.

'Die Ramon uit groep 8 kwam op mij, Frank en Daan af.....

(gegiechel en gefluister in de klas) ...en we werden uitgelokt...'

De klas valt me in de rede met een hoop ge"kanker",

doodsbedreigingen, moord, brand, bloed, geweld en die dingen.

'KOPPEN DICHT!!!!' tettert juf Leentje

'Zij...(diepe snelle inhalerende teug) ...zij begonnen ons uit te schelden alsof ze ruzie met ons wilde,' schettert Klaartje.

'Ja' zegt John, 'het zijn toch niet voor niks de

probleemveroorzakers op deze school? Ze kwamen weer het fokking schoolplein op en scholden ons uit voor kutpapen!'

'...en toen werden we boos en liepen we op ze af en Daan

daagde ons uit en Ramon kon zich niet inhouden en toen sloeg Thurston Ramon helemaal in elkaar en...'

Hoe ongeloofwaardig wil je het hebben.

'Wat verwacht je ook anders?'

Het begint met mompelen, maar even later verheft juf Leentje haar stem.

'Jullie zijn hele grote onruststokers!' briest ze. 'Ik heb het echt gehad met jullie! Het schooljaar is nog maar net begonnen en jullie beginnen alweer de boel te verstieren voor anderen! Maar jij gaat het nog heel moeilijk krijgen dit jaar Frank Vergeer!!'

Ingrid en Trudy zijn nog LANG niet klaar met je. En JIJ Thurston, ik zal maar HEEL goed uitkijken dit jaar, anders dan overkomt jou precies hetzelfde! Gehoord????!!'

Ik denk niet na bij wat juf Leentje me duidelijk probeert te maken. Ze grist me bij mijn oor, waarbij ik haar nagels door mijn oorschelp voel snijden.

'HEB...JIJ...DAT....GEGHOORD....THURSTON....VAN.....DE.... MEEER!?? ZAL IK ER EVEN VOOR ZORGEN DAT JE GEGHOOR BETER WERKT????!!'

En zo trekt ze aan mijn oor. Het doet pijn, maar ik geef geen fuck. Ik wil geen slapende honden wakker maken.

Vervolgens sjort ze me mee aan mijn oor en tyfstraalt me zo het "kantoortje" in, dat nog oh zo oud en vertrouwd daar in een hoek staat opgebouwd. (dat rijmt overigens)

Door de klas ontstaat een golf van gejoel en gelach. De donkere jongen kijkt me eventjes aan terwijl hij wordt bekogeld met propjes. Vervolgens komen er apengeluiden aan bod. Hij houdt zich echter nog wel zo verdomde kalm en rustig.

'FRANK, JIJ OOK OP JE PLAATS!' snerpt juf Leentje.

Frank neemt plaats zijn hokje.

De feeststemming gaat door in de klas.

'En jullie allemaal SMOELEN DICHT!!!'

Het wordt ineens angstvallig stil in de klas.

'Ik wil niks meer horen van Frank en Thurston, geen WOORD meer!'

Dan komt ze weer bij zinnen. De klas houdt zich nu koest. Stelletje schijnheilige sukkels.

'Vandaag hebben jullie, zoals jullie het al is opgevallen, een nieuwe leerling. Hij is wel de enige hier met een andere huidskleur, maar we gaan er voor zorgen dat hij zich hier thuis gaat voelen... (Al snel hoor ik hier en daar gegniffel) ...Hij

komt uit Afrika, uit... welk land ook alweer... eehm hoe heette je nou ook alweer?'

'Afolabi Gbadamosi en i come from Sierra Leone,' antwoordt hij rustig.

Weer een hoop gegiechel en gegniffel ("piemel in je dosie").

'Dat is nog oefenen om die naam uit te spreken, en je Nederlands mag ook wel even bijgespijkerd worden.' zegt juf Leentje. 'Hoe lang woon je al in Nederland?'

'Al bijna 3 years...' stamelt Afo....

Vanuit de opening van mijn "kantoortje" kan ik zien dat Afo... zich erg koest probeert te houden... Maar het kan ook schijn zijn. Vooral de Engelse aandoende uitspraken lijken het meest gevoelig te liggen in de klas, waarbij ik er niet aan twijfel dat hij van binnen als een rat in de val zit.

'En om wat voor situaties ben je hierheen gekomen?'

Afo...eehm verkrimpt. Hij wil het overduidelijk, opnieuw, niet laten merken...

'Nou?' zegt juf Leentje op een toontje dat zowel vriendelijk als spottend klinkt.

Het zweet breekt bij Afo...

'Afrobami' zegt juf Leentje rustig. Een golf van gelach buldert door de klas. 'Je kan toch wel, als normaal mens zeggen, hoe je hier bent gekomen?'

'A....Afolabi, mevrouw...' verbeterd Afolabi stamelend.

Ik kan net niet zien hoe juf Leentje het overbrengt, maar ik kan haar wel vermoorden, zoals altijd! Het lijkt er echter wel op dat ze duidelijk maakt dat de klas stil moest zijn, want het gegiechel houdt snel op.

'Ik.... ben hier met het schip gekomen.'

'Heb je wel een verblijfsvergunning?' lijkt de enige goede opmerking van die juf LeentjeSpeentje te zijn.

'Ja!' buldert Dirk. 'Weer zo'n illegale ebola-neger.'

'Nederland wordt ook steeds zwarter!' vervolgt de ander.
'Gewoon opkankeren naar je eigen land, vuile kindsoldaat!' roept iemand anders.
'Eerst flikkers, en nu die vieze besmette apen.'
'Ze lijden in ieder geval allebei aan aids!'
"Sieg heil, met je bek op de stoeprand, alle negers moeten dood, apengeluiden, ebola, aids, pleuris, tering, kanker, tyfus", alles krijgt Afolabi naar zijn kop geslingerd.
'Degene die nu nog zijn mond opendoet mag strafregels gaan schrijven!' blaast Leentje.
Dit kan echter nog wel eens een lange dag worden en ik heb op dit ogenblik toch liever dat ze mij op haar rekening neemt dan Afo...

Juf Leentje is een vuile hoer die ik ook dit schooljaar ga krijgen. Voor de derde keer... Erg klote is dat weer. Haar omschrijving heb ik eerder vermeld. Ze is echter wel degene waarbij ik me telkens afvraag van wie er hier nou, als ik haar woorden mag gebruiken: "eeeh... ja... eeeh...niet helemaal lekker bij de wekker... eeeeh.... of iets met... niet normaal" is. Ze kan echter ook wel eens aardig zijn. Maar ondertussen heeft ze bij mij al vele onderste blokjes eruit weten te trekken waarbij ik niet meer in die aardigheid geloof. Die aardigheid bestaat bijvoorbeeld als ze bij me in het "kantoortje" komt assisteren bij mijn werk. Dat geklak en gesmak als ze praat, die vreselijke stem, en die geur alsof ze in haar broek gepoept heeft. Haar hobby's bestaan voornamelijk uit... mij en Frank straf geven en waarschijnlijk straks die... Afi... eeehm... straf geven... en domineren. Voornamelijk hoeven Frank en ik niet veel te doen om de stoom uit haar oren te laten komen. Ja, ik beeld me op die momenten altijd in dat er stoom uit haar oren fluit als ze zich weer gepikeerd voelt en ons straf gaat geven...

Ik beeld me dan een boze figurant van Cartoon Network of Looney Tunes in. Waar ik me vorig jaar nog altijd inbeelde van hoe klote de situaties waren, lukt het me nu aardig om haar voor de domme te houden. Al moet ik dat wel voor me houden, anders mag ik zo weer honderd strafregels schrijven.

Wanneer de school is afgelopen lijkt het alsof ik verlof heb gekregen van een oorlogsfront. De angsten, zenuwen en boosheid lijken een beetje te verdwijnen. Althans, wel in mijn geval. Hoe Frank en Daan zich voelen weet ik niet, maar ergens heb ik, als ik hun gelaten zo zie, wel een vermoeden. En nu is het tijd voor iets anders en daar kan ik deze twee jongens wel weer bij gebruiken.

'Zullen we even bij Jenthe kijken?'

Daar zijn ze het wel mee eens. Sterker nog, de naam Jenthe alleen al lijkt ze vrolijker doen kijken. Nee echt... Ik zwijmel niet... Het voelt immers aan alsof ik haar een lange tijd niet meer gezien heb terwijl we gisteren met zijn drieën op een coole wijze de vakantie wisten af te sluiten. We fietsen haar straat in, komen bij haar huis terecht en aan haar fiets op het erf te zien concluderen we dat ze thuis is. Haar moeder merkt ons op via de keukenraam. Ze lacht ons tegemoet.... Via de bijkeuken lopen we naar binnen.

'Jenthe! Bezoek...'

Jenthe Thyssens is een gestoorde, maar lieve meid. Ik ken haar al vanaf mijn vierde... toen was zij inmiddels al vijf (zij is van Juni 1989 en ik ben van Maart 1990), wanneer ze met haar ouders en haar oudere zus vanuit Eindhoven naar Hippolytushoef verhuisde. Haar biologische vader is niet veel later teruggegaan en drie jaar later heeft haar moeder stiefvader Bart leren kennen. Ik heb me bij haar altijd al prettig en goed

gevoeld en sinds kort zijn daar zelfs nog gevoelens bij gekomen. Ik weet niet of dat komt door het feit dat ze meer durft dan ik... Lees, vele grappen en fratsen die nogal beangstigend en beschamend zijn en misschien nog wel eens haar leven hadden kunnen kosten.

Of, dat dat komt vanwege haar uiterlijk; slank tot tenger postuur, donkerbruine lange haren, getinte caramel-achtige huidskleur aangezien ze van Indisch bloed is... Haar bruine ogen hebben ook iets Aziatisch maar zijn niet te "hanki-panki Shanghai"... Haar optrekkende plaagsmoeltje... Ik kan dat moeilijk omschrijven; die twee wanghoeken die vaak naar boven neigen te gaan, die lippen die stijf worden; zo'n blik die niks serieus neemt. Het lijkt er dan een beetje op alsof ze vies kijkt, terwijl de droge, sarcastische ondertoon er vanaf straalt... Of komt het gewoon door haar innerlijk? Iets wat me toch wel meer aan lijkt te trekken. Bijdehand, grappig, gortdroog, cool, maar ondertussen ook zo lief en hartverwarmend... en die eigenschappen... Nou, bijvoorbeeld dat ze uit het niets zo nu en dan een liedje begint te zingen en haar skateboard boven haar fiets verkiest. We hangen een beetje op het gazon, met een glas cola.

'Mèèèè! Hebben jullie dat ook niet?' vraagt Jenthe. 'Zo'n eerste schooldag... Fucking hell hé... Na een vakantie, en dan zo'n héééééél fucking jaar voor je... en dan ben je thuis, en dan moet je de volgende dag weer... heb je weekend, gaat dat eindeloze schooljaar na die twee vrije dagen weer vrolijk verder...'

Quasi lamlendig neemt ze een slok van haar cola.

'Ja, daar kunnen wij over meepraten...' lacht Frank.

Dromerig blijf ik naar haar loeren. De vogels die op de achtergrond meezingen. Die kleding die ze ook draagt: T-Shirt met allemaal van die grijnzende in graffiti gespoten urban-

poppentjes of hoe je het ook noemt, sweatpants... Maar natuurlijk zeg ik weer iets doms.

'En dat terwijl jij maar vier weken vakantie hebt gehad...'

'Fuck you! Thurston...'

'Is er nog wat speciaals bij jouw op school gebeurd deze "fuuuucking" eerste dag?' zegt Daan lachend.

'Ooh neuj niks... Iedereen is weer eens naar Zuid-Frankrijk of de Spaanse, Turkse of Griekse kust geweest, al die pummels in mijn klas doen nu vet stoer omdat ze in groep acht zitten en die nieuwe meester die we hebben is me toch een stumper met zijn vettige blouse en zijn zweterige kop. De eerste dag er al meteen uitgestuurd ook nog... Vet lachen man... en jullie?'

'Ik denk dat we er een outsider bij hebben...' zeg ik.

'Oh echt?'

'Hij komt uit Afrika.'

'Wow! Nou dat zou dan wel mooi aas geweest zijn.'

'Nou vertel mij wat... Vooral die juf Leentje was hem lekker aan het sarren en de boel in de klas aan het opstoken.'

We vertellen in details hoe Af.. ja fuck, die naam... werd benaderd en verwelkomt op zijn nieuwe school. Ook dat hele gedoe met Ramon komt aan bod.

'Lekker voor hem. En zijn vriendjes deden niks zeker?'

'Nee, op Ramons reet likken na, helemaal niks.' zeg ik.

Jenthe lacht en neemt een slok van haar cola.

'...maar die Afrikaan, hoe heet ie eigenlijk?'

'Eehm... Afli... Aflo...'

'Nouja, als we er nou eens voor zorgen dat we die Afli Aflo met ons mee laten doen... dat zit ik me nu ineens te bedenken.'

'Nouja...' zegt Frank.

'Wat nouja? Omdat hij zwart is ofzo? Gimme a break...'

De plannen om Afoliba... Die naam is echt lastig om uit te spreken... in onze vriendenclub toe te laten worden steeds

groter en de snelle conclusie was: waarom ook niet? Hoe meer
ziel hoe meer vreugd en zo'n andere achtergrond spreekt mij
ook altijd wel aan.

Maar gaat het ook lukken?

Wat er allemaal voorafging...

Afhankelijk van mijn humeur, dat over het algemeen wel vaak goed is at all, is het bij mij de gewoonte om, voor het slapen te gaan, muziek te beluisteren, terwijl ik op de bureaustoel voor mijn slaapkamerraam zit. Het is nog licht... Vanuit het raam kijk ik uit over de straat, de rijtjeshuizen van de overburen, de geparkeerde auto's langs de stoep. Tussen twee woningen door zie ik via de doorloop de straat ernaast, een geparkeerde auto, half achter een muur verscholen en een lantaarnpaal. Hoe ziet mijn kamer eruit? Nouja, best wel rommelig. Een bureau tegen de wand met een potloodbak, een stapel tijdschriften en andere frutseltjes;, terwijl de bureaustoel negen van de tien keer bij het raam staat, een bed, een kleerkast, een boekenkast waar nog een hele reeks Kippenvel-boeken met zowel de rode als groene letters naast elkaar opgesteld staan. Ook voornamelijk andere Kluitman-boeken, boeken van Guus Kuijer, Annie MG Schmidt... maar ook de Jan Wolkers boeken van mijn moeder. Geloof het of niet, ik heb Turks Fruit en Kort Amerikaans uitgelezen en het is me gelukt om er het een en ander uit te halen. Wat fotoportretten van mij... Een CD-rek en een CD speler met versterker naast me op een kastje. Play van Moby staat op... Mijn vader is al vanaf zijn jeugd muziekjunk en heeft mij ermee besmet. Nog steeds zijn we het eens over de stapels CD's waar we maandelijks mee op de proppen komen. Play van Moby is daar eentje van. Honey... Wat een opgewekte opener... Dat ritme, ik dein erop mee. Find my Baby... Ook een heerlijk straaltje meligheid. Maar Porcelain... Ik bijt met mijn voortanden op mijn onderlip... Het lukt me dit keer niet om me in te houden en begin te snikken. Dat heb ik altijd bij dit nummer. Als deze in een winkelcentra of andere openbare ruimtes wordt gedraaid

wil dat ook wel eens kut zijn. Ligt het aan de tekst?: (*In my dreams i'm dying all the time*), de vioolklanken, de piano, de computerstem van Moby? Mezelf? Aan de mooie herinneringen aan de zomervakantie terwijl de dreiging altijd in onze nekken hijgt? Ja... de dreiging die ons nog altijd observeert op de achtergrond, en wanneer het toeslaat... Hoe dan verder?

Why does my heart..... feel so bad?

Ja, waarom eigenlijk?

Waar ben ik ook alweer gebleven? Ohja... de mooie herinneringen aan het afgelopen jaar... en de dingen die ik al die jaren daarvoor niet had zien aankomen. Vorige week was het de eerste keer dat ik niet meer hoefde te huilen om het feit dat ik weer naar school moest. Voor 2001 haatte ik school, nouja... Jawel, ik haatte school. Ik kon herhaaldelijk concluderen dat de eerste vier jaren de enige allerbeste jaren van mijn leven waren. Geen school, geen zorgen, je reet die nog voor je werd afgeveegd, de slaapliedjes die je nog toegezongen kreeg, de hele dag kunnen spelen zonder voornamelijk afhankelijk te zijn van de tijd, geen andere verplichtingen die je al in je strot gedrukt kreeg terwijl je de wereld amper had ontdekt. De omschrijving van mijn school leek ook vaak als een kameleon van kleur te veranderen. Wat moest ik er nou eigenlijk van vinden? Wat wel zo was was dat ik het als klein kind al zo vreemd vond dat ik van iedereen de gezichten kon zien, maar dat ik speciaal in de spiegel moest kijken om de mijne te kunnen zien. Daar klopte iets niet... Het schoolbestuur heeft me blijkbaar ook telkenmale bevestigd dat er iets niet klopte... ook al deed ik uiterst mijn best om één te zijn met mijn schoolgenoten, zo niet de mensen... Maar met de jaren voelde ik daar afbrokkeling in. Ik was wel degelijk anders dan anderen, ook al zag ik dat in principe alle klasgenoten

mekaar de ene keer de kop insloegen en de andere keer elkaars beste vrienden waren. Mijn bevestiging werd nog duidelijker in groep vier. Terwijl de rest van de klas de gewone reken, taal en spellingboeken had (van Malmberg), moest ik voortaan in een multomap met tafelsommetjes en wel hele simpele opdrachtjes werken, “omdat ik de gewone boeken niet aankan”. Elke dag hopend dat ik weer één mocht zijn met de klas door in de gewone boeken te mogen werken... Maar even later moest ik ook nog tijdens zwemmen en gymmen in de attributenruimte omkleden “zodat ik niet gepest zou worden”... en even later, toen ik de klas inliep om met de les te beginnen, realiseerde ik me dat mijn tafel en mijn stoeltje naar de hoek van de klas was verplaatst, afgeschermd achter twee prikbordschermen... “zo kan ik me beter concentreren.” Ondanks ik me altijd wel wist te vermaken, leefde ik voornamelijk van het hopen, eindeloos presteren en zoveel mogelijk “ja”-tjes verzamelen. Ik mocht er geen eentje misgrijpen. Het woord “nee” werd met het jaar meer steeds vernietigender... Het was een woordje dat begon als een propje, maar naderhand uitgroeide tot een kogel. Ik heb misschien slechts één jaar mogen meemaken waarbij ik me gelijk voelde met de rest en dat was in groep 2 bij Juf Rika. (aardig tijdje terug alweer...) Een van de liefste mensen op aarde. Ik had haar zelfs nog op mijn zevende verjaardag uitgenodigd en nog steeds staat ze open voor visite. Ze heeft ook altijd wel iets weg gehad van een lief omaatje. Gezet postuur, half lang glimmend haar en een lach die vaak meegeeft dat alles in orde is. We hebben afgelopen jaar veel aan haar gehad, gezien de situaties rond Frank en Daan. En ja, ondertussen had ik altijd Jenthe nog... Jenthe was (en is nog steeds) vanaf het begin de enige leeftijdsgenoot geweest waar ik me altijd prettig bij voelde en de gevoelens voor haar zijn alleen maar sterker geworden.

Maar ondanks ze me telkens het gevoel gaf dat ik bij haar niks te vrezen had voelde ik me evengoed nog wel alleen... Jenthe zat in haar klas niet afgeschermd in een hoek en die dingen. Haar ouders zijn misschien wel gescheiden, maar dat zijn het er bij vele kinderen... en ze is niet onderzocht door het RIAGG. Wat soms ook irritant is is dat vele mensen denken dat we broer en zus zijn als we samen lopen.

Natural Blues... Retecool nummer!

...toen kwam dat moment, februari dit jaar.... Het voelde alsof ik uit een ei was gekropen... Frank zat op een dag afgeschermd, en al snel werd het duidelijk dat ook Daan in zijn klas (toen groep 7) hetzelfde was overkomen. Ik was niet meer alleen op de wereld en waarom ze mij prompt als hun beste vriend beschouwden was voor mij nog niet duidelijk... evenals waarom ze nou afgeschermd zaten. Daarvoor waren Frank en Daan nog de meelopers van de beruchtste pestkoppen op school. Misschien waren ze nog wel de ergste als ze samen waren. Vele dingen die ze onder andere met mij deden... Lees, mij vastbinden aan een boom, stokjes in mijn reet steken, aan mijn pik trekken en die dingen... toen we een jaar of 8 of 9 waren... Maar nu ben ik haast vergeten dat die dingen plaats hadden gevonden. Alsof we het van beide kanten niet konden verwachten werden we elkaars beste vrienden, terwijl we daarvoor nog elkaars bloed konden drinken. Ik lach even, omdat ik merk dat volwassen mensen zelf, met name de leraren, veel trager lijken te leren van hun fouten dan kinderen. De reden dat ze afgeschermd zaten vond ik eigenlijk niet eens belangrijk en het leek erop alsof ze daar niet veel over wilden zeggen. Bang dat ik het tegen ze zou gebruiken ofzoiets? Toen hun situatie echter steeds verdachter werd en de bevestigingen steeds duidelijker waren, kwamen er niet veel later twee vrouwen van rond de twintig (of waren ze nou in de veertig?)

op bezoek die zichzelf “erg intellectueel en hoogopgeleid” noemden. Ze schepten voornamelijk op over wat ze allemaal hadden gestudeerd, hoeveel kennis ze wel niet hadden en waren voornamelijk gekleed in strakke begrafenispakken of stewardessjurken met daaronder een bloemetjes-blouse, haar in vlechten of in een knot en trokken altijd smoelen die wel van beton leken of van koper gegoten waren. Geen krimp of wimper was erin te bekennen en het stond altijd strak en serieus. En zo gebeurde het regelmatig dat Frank en Daan, volgens wat ze me vertelden, in het schoolkantoor helemaal binnenstebuiten werden getrokken door die twee vrouwen en hun verhalen erover logen er niet om; ze kregen allemaal vragen over bijvoorbeeld of ze vroeger seksueel misbruikt waren (Huh? Seksueel misbruik? Wat heeft dat er nou mee te maken gehad?) door vader, moeder, opa, oma, oom, tante, neef, nicht, broer, zus, vriend, kennis... Ook iets over of ze met hun poep spelen tijdens een “spelletje” en of ze niet verwaarloosd werden en weet ik veel wat voor griezelige dingen ze allemaal moesten beantwoorden.

If Things Were Perfect... terwijl het buiten steeds donkerder wordt.

Zoals je kon raden... was het wij drieën tegen de rest. De impulsen die ik de hele tijd had om voor de grotere groep te kiezen en om te bewijzen dat ik erbij hoorde... Ineens waren ze verdwenen. Een kwestie van respect. Al was het wel zwaar... de pesterijen tegen ons drieën nam toe, de “kantoortjes” van Frank en Daan lagen dagelijks vol van de hatelijke tekeningen en teksten, en meester Adriaan of juf Leentje gaven maar weinig sjoege. Maar buiten school om hadden we toch wel een beste tijd gehad. En voor ik het wist en zonder dat ik het me ooit had kunnen bedenken werden ze steeds meer een onderdeel van mijn leven... en dat van Jenthe. De afgelopen zomervakantie

alleen al, wie had dat nou gedacht? We waren bijna elke dag samen. Mijn opa en oma die ons meenamen op vakantie naar Brabant, waar ze elk jaar naar een camping gaan. En wat hadden we allemaal wel niet gedaan? Boswandelingen, tot 's avonds laat gezwommen in het zwembad van de eigenaren van de camping, samen met de kleinkinderen van de eigenaren en weet ik veel wat voor dingen die me nog jaren zullen bijblijven en wat ik volgende zomer nog wel over wil doen. Verder buiten het kamperen om ook veel fietstochten gemaakt over het dijkje, de kermis en vele keren naar het strand geweest... Jenthe die altijd wel leven in de brouwerij wist te brengen, alhoewel dat niet altijd even prettig was... Verkeersborden, brievenbussen en dergelijke zijn niet veilig voor haar... Dat we over straat liepen en Jenthe achter onze ruggen om met een baksteen voor een klingelende ruit zorgde (daar bleken een van haar vijanden te wonen ofzoiets), en dat we ook maar mee moesten rennen om niet medeplichtig geacht te worden... Of die keer dat ze ons overhaalde om te gaan klooien op het gesloten erf van de voddenboer op zondag en dat ze een autowrak in de fik had weten te steken door een aangestoken prop in de benzineopening te gooien... En rennen dat we moesten... Later even terugkijken en zien hoe het inmiddels blauw stond van de brandweer en de politie... en een scheldende en vloekende voddenboer. Echter vond ze het achteraf niet zo'n toffe actie van zichzelf. Zeker toen het de volgende dag in de plaatselijke kranten stond begon ze er last van te krijgen... Als onze ouders erachter zouden komen dat zij erachter zat... en wij erbij aanwezig waren... Ik wil het niet eens weten. En ja... Ze had ook bijna de hele vakantie huisarrest gekregen... maar gelukkig werden dat maar twee weken. En waarom nu weer? Van huis weggelopen en op eigen houtje de trein naar haar biologische vader in Eindhoven gepakt. Gelukkig had ze nog vier weken

over om met ons op te trekken. Ze stichtte daarna in ieder geval gelukkig geen brandjes meer... En nu kan ik daar om lachen. Het blijft ook gewoon een coole meid waarbij de vlinders, ondanks alles, maar niet willen verdwijnen.

Ik ben trouwens Thurston van der Meer, 11 jaar, halflang zwart gegeld haar, wipneus, bruine ogen, redelijk mager... door mijn ouders ben ik vernoemd naar Thurston Moore, de zanger van Sonic Youth... Al vind ik dat ik maar een irritante lelijke naam heb. Thur-sTON, Thur-STON, Thursjyton, Thu-rs-TON... Het komt zo raar uit je bek...

Welcome in the club.

'In de naam van de vader, de zoon....' begint juf Leentje weer, voor de honderdtachtigduizing vijfhonderdvierènnegentigste keer (klopt toch?)...

Ik realiseer me dat Leentje gisteren was vergeten te bidden, misschien omdat ze wel helemaal van de kaart was omdat er een neger in de klas zat. Gelukkig kan ze, aangezien ik afgeschermd zit, niet zien dat ik niet mee bid, dus het risico dat ik, net zoals vorig jaar, weer een gebed moet voorlezen voor de hele school is tot zover vrijwel uitgesloten.

'Zo...' juf Leentje is er weer klaar voor, 'Voordat we beginnen met rekenen, wil ik allereerst speciaal voor Abi... eehm...' Weer apengeluiden, van korte duur, plus gefluister, daarna wordt het snel stil.

'Afolabi' corrigeert Afolabi... (en nu onthouden, lul!)

'Ah, Afolabi.' vervolgd juf Leentje, 'Ik heb een erg mooie welkomst verrassing, omdat, het klinkt vreemd, jij de allereerste geboren Afrikaan bent op onze school... Echt de allereerste!'

'Laat hem ook maar meteen oprotten!' roept Dirk.

Verder wordt er niks gezegd.

'Dirk, stil!' snauwt juf Leentje.

...en daar blijft het bij... geen strafregeltjes, geen gang. Ja, want het is geen Thurston...

Ze richt haar aandacht weer op Afolabi. (goed zo, Thurston!)

'Om Afoapi, te verwelkomen houden we volgende week Afrika-week. Aankomende donderdag gaan we gezellig dingen knutselen die allemaal met Afrika te maken hebben, daaronder verstaan we hutjes van bamboe, woestijn, en ook mensen die met trommels dansen om het vuur, met speren en rieten rokken aan...'

'Peniskokers!'

'Aids!'

Juf Leentje negeert dat en gaat verder met haar plan.

Ik zie Afolabi maar verbijsterd kijken.

'Ook gaan we op schoolreisje naar Artis om dieren te bezoeken die uit Afrika komen.'

“Dieren bezoeken die uit Afrika komen...” Jjjjjjuist!!

'Afrobami komt toch ook uit Artis?'

Damn, het leek zojuist nog bedaard te zijn, maar het feest is weer losgebarsten.

Net voordat juf Leentje kan reageren, hoor ik vanuit mijn hokje dat de klasdeur openging. Ik kijk door de opening van mijn “kantoortje”... Het is Directeur Cornelis.

'Leentje, we hebben een “gigantisch” probleem!' zegt hij met zijn gewoonlijke rood aangelopen harses.

Ohja, dit is Cornelis Hengelaar, de directeur van de school. Een vette pens, een dode cavia op zijn kop, lubberende hangende wangen, en een bril met rechthoekige glazen. Door al die gespannenheid moet hij een scheet laten. Dat gebeurt soms wel eens.

Gelach door de klas.

'STILTE!' briest hij met een woest rood aangelopen hoofd. Hij richt zich op Juf Leentje.

'De schermen worden pas later geleverd. Het kan misschien nog twee weken duren...'

'Wel donders nog aan toe,' snauwt juf Leentje, 'En Aflilabi dan?'

'Tsja, die zou nog even moeten doorbijten' zegt Cornelis.

De klas reageert opvallend genoeg niet, en ik weet niet of ik nu zelf moet lachen of huilen. Maar aan de andere kant... nouja, ik moet toch wel een beetje lachen...

Meester Adriaan is ook zo'n lul, die ik ook dit schooljaar weer ga krijgen. Bij zijn gezicht moet ik vaak denken aan slechterikken in films... Een beetje zoals Anthony Hopkins in Hannibal... Maar dan met een ingevallen gezicht, tondeuse en een bril. Volgens mij is hij ook van dezelfde leeftijd als Hopkins... en nu heb ik meteen spijt dat ik een goed acteur beledig door hem met meester Adriaan te vergelijken. Waar Juf Leentje vaak de boel bij elkaar tettert en spettert, weet Adriaan nog vaak rustig te blijven, al dan niet minder gemeen. Van hem krijg ik ook heel heeeeeeel vaak straf, en net als bij Leentje is sinds vorig jaar Frank ook zijn vaste onderdaan geworden... Op een een of andere manier valt het bij hem meer op dat hij er juist van geniet. Het is maar dat ik nu mijn zwakke punten een beetje heb kunnen aansterken na de bekentenis van Frank, anders dan zorgde hij wel voor bevestigingen van dat ik de aparteling op deze wereld was. Maar die middag na de schoolpauze was er geen Meester Adriaan...

We kregen een jonge juffrouw van 22 jaar... die we in het schooljaar 1999/2000 ook al als invaller hadden gehad en waarvan we erg teleurgesteld waren dat ze wegging. En dan niet alleen maar omdat we bij haar alles konden maken... nee, toch zorgde deze juffrouw wel voor wat rust. Juf Meredith... Bruin krullend haar tot haar schouders, bruine ogen en verder weet ik niet wat ik ervan moet zeggen.

Een ding weet ik wel... Ze is meer geliefder onder de hele klas dan Juf Leentje en meester Adriaan bij elkaar. Meester Adriaan scheen naar zeggen grotendeels de rol als onderdirecteur overgenomen te hebben. De hele middag hadden we een introductie en zaten we in de kring. Ze zat met een zonnebril op omdat ze zojuist een hersenvliesontsteking had gehad. Ze zag er zo wel cool uit. Het viel me op dat het sfeer in de klas totaal anders was dan vanmorgen. Aan de gelaten te zien werd

Afolabi ietsje serieuzer te worden genomen, of leek dat maar zo? Ze herinnerde zich Frank ook nog wel en toen hij zei dat hij op Daan was, reageerde Meredith alleen maar verrast en de meelopers van Ramon hielden krampachtig hun mond. Lag dat aan Jenthe's actie vanmorgen of was er meer aan de hand? Maar afijn... Naast juf Rika wist ik wel dat ik aan juf Meredith ook veel zou hebben. Dat gevoel had ik wel al gekregen...

Zoals beloofd staat Jenthe ons op te wachten bij de ingang van het schoolplein terwijl massa's leerlingen en eventuele ouders haar passeren. Ze kijkt pesterig naar Ramon... Deze trekt zijn kop snel de andere kant op.

'Wat een loser...' gniffelt Jenthe.

We zoeken de Afrikaanse jongen... Hij loopt net richting de uitgang van het schoolplein. We proberen hem in te halen.

'Afolabi!' (Chapeau, Thurston!)

Hij kijkt verschrikt om... Waarschijnlijk is dit niet de eerste keer dat er een groepje op hem af komt lopen. Hij kijkt echter al snel opgelucht wanneer het potentiële medebuitenbeentjes blijken te zijn.

'Kom je met ons mee?'

Afolabi lijkt te stralen, doch verbaast te zijn.

Hij denkt er klaarblijkelijk verder niet bij na wie of wat voor mensen we voor hem zouden kunnen zijn en voor we het weten zitten we met zijn vijven, op (de rugleuning van) een bankje in het park.

Er wordt krampachtig naar een beginzin gezocht.

'Heb jij.... ervoor gezorgd dat, die... in mijn klas...!' vraagt Afolabi ineens aan Jenthe.

'Oh die losers? Ja dat was ik ja.'

Ik weet maar niet wat voor bijdrage ik hieraan moet leveren. Frank en Daan blijkbaar ook niet. De spanning neemt al best

snel toe... Wat moet er nou gezegd worden?

Nou...

Afijn, ik begin maar over Cornelis en zijn suggestie van de afgelopen ochtend. Verontwaardigde blikken onder Jenthe en Daan, maar uiteindelijk weten we er al snel om te lachen.

Voornamelijk die scheet die Cornelis liet.

Afolabi lijkt zich steeds meer geruststellend te voelen.

Naderhand wordt de boel serieuzer.

'Je komt uit Afrika?' vraagt Jenthe voorzichtig.

Afolabi knikt.

'Sierra Leone...'

'Je bent.....gevlucht?'

Afolabi knikt ongemakkelijk, en er valt even een stilte.

We proberen alles bij elkaar te verzamelen om hem te ondersteunen wanneer het nodig zou moeten zijn.

Hij geeft steeds meer weg over zijn voormalige leven in zijn thuisland, maar het lijkt erop dat de verhalen niet echt compleet willen worden. Het moet wel een hele diepe splinter zijn. Iets met zijn vader en moeder en dat hij zichzelf ergens schuldig voor verklaard... Hoe meer hij verteld, hoe meer invulling ik lijk te kunnen geven, en ergens komen er voorlichtingscampagnes van Unicef of archiefbeelden van het journaal naar boven drijven.

Jenthe lijkt wel een rol als juffrouw op haar te hebben genomen. Van het uitschot op school kan hij weinig verwachten. Alhoewel...

'...en naast Meredith is juf Rika ook nog altijd aan onze zijde als het moet...'

'Die aardige vrouw van vanochtend?'

(Juf Rika bemiddelde de matpartij vanochtend),

'Ja zij' zeg ik 'naast zo'n hoer als juf Leentje, mag hij nu ook wel eens kennis maken met een goede juf, met een betere

welkomstontvangst dan een fokking Afrikaweek.'

'Mijn land bestaat niet alleen maar uit hutjes en dansende mensen om het vuur...' zegt Afolabi.

Daan en Jenthe trekken verontwaardigde blikken.

In zijn gebrekkige Engels verteld Afolabi over zijn vlucht naar Nederland en hoe die route was uitgestippeld. Met een containerschip kwam hij als achtjarige in Londen terecht, waar hij vier jaar in een opvang voor vluchtelingen had gezeten, en vervolgens werd hij op zijn twaalfde overgeplaatst naar Nederland, waar hij is opgevangen door pleegouders die wonder boven wonder uit Hippolytushoef mochten komen. Afolabi schijnt al veertien jaar te zijn. Hij is dus nog niet zo heel lang in Nederland.

'En dit is je eerste school?'

Hij knikt.

Hij verteld dat hij al vele scholen was afgegaan... slechts met afwijzingen als antwoord. Ook Jenthe's school.

'Geneer je niet hoor. Het is toch een kankerschool, daar wil je ook niet opzitten of dood gevonden worden.'

Afolabi lacht.

'You're very cool!'

'Thanks mate!' zegt Jenthe met een vlijende stevige glimlach,

'Welcome in the club!'

En dan nu voor het slapen gaan: Souljacker van Eels. De afgelopen zomer door mijn vader gekocht; al ben ik zelf ook een grote fan van Eels. Beautiful Freak blijft nog altijd het beste album en de titelsong weet me altijd te mediteren. Ook deze is zeker niet slecht. Terwijl ik door mijn slaapkamerraam naar buiten kijk.

Coming home from the school today

Crying all along the way

*Ain't no way for a boy to be
Begging ma to shave me please
You little punks think you own this town
Well someday someone's gonna bring you down
Life ain't pretty for a dog faced boy
Life ain't pretty for a dog faced boy*
Laat dat een duidelijke boodschap zijn.

That's not Really Funny heeft zo zijn spannende verrassingen wat geluid betreft en bij de rest van het album denk ik terug aan de afgelopen zomervakantie... Het moment dat deze CD grijs werd gedraaid, terwijl de huiskamerraam open stond, ik in de tuin mijn boekjes las, mijn dingen deed of wanneer we gingen barbecueën met mijn vrienden. Gelukkig bestaat er muziek die je helpt de mooie herinneringen op orde te houden.
Dont look at me, i'm the busstop boxer...

Afrikaweek.

Afrika-week is begonnen en de twee schermen op wielen, zijn inmiddels ook geleverd, dus Afolabi kan zich, als soortgenoot, welkom heten.

Nog voor Afolabi zijn nieuwe kantoortje kon “bewonderen” lag dat ook alweer bezaaid met racistische briefjes en tekeningen.

Tijdens het knutselen werden er, in ieder geval door de leerlingen, ook niet al te leuke en vriendelijke projectjes gemaakt. Juf Leentje, Adriaan en bijna de rest van het schoolbestuur hadden van het podium in de leshal een soort van Afrikaans ogende decor gemaakt met gekleurd papier, karton en andere accessoires, waarbij het resultaat niets meer was dan twee rieten hutjes, een vuur met dansende negertjes met speren eromheen en woestijnzand. That's it.

Wanneer Juf Rika blijkbaar het probleem er van inzag, vond de rest van het bestuur dat maar vreemd: “Wat een raar mens zeg! Mag iemand welkom heten, met dingen van zijn afkomst, soms niet?” Tijdens de weekopening (het moment dat de hele school naar de leshal gaat om de week in de naam van god te openen met directeur Cornelis) werd het Afrikaweek in de naam van God, Jezus en weet ik veel geïntroduceerd. De volgende dag moesten we oefenen voor een toneelstuk, dat op de donderdag zou worden gehouden. Die vrijdag zouden we naar Artis gaan. Waarom is juf Meredith deze week niet aanwezig?

Ik voel me Spaans benauwd... en mijn vrienden denken er niet anders over. Wij tegen een hele school, die wordt gevoerd door een paar van die docenten die het wel noodzakelijk vinden om een Afrika-week te houden. Maar, op een paar van die typische grappen en opmerkingen na, houdt mijn klas zich nog best wel koest. De rollen werden verdeeld voor het toneelstuk... Samen met Afolabi, Frank en Daan mochten wij de apen spelen. Hoe